

Διήγημα, ανάμεσα στις ρόδες ενός Talento

Όχι ότι ήταν όλα κανονισμένα, αλλά με τη φόρα των προηγούμενων ΣαββατοΚύριακων, η σύναξη της παρέας, ήταν, εκ των ων ούκ άνευ, όπως μας έλεγαν και στο σκολειό.

Κι' όλα προχείρως, της τελευταίας στιγμής. Με ένα τηλέφωνο, ή με κάποια αόριστη κουβέντα από την προηγούμενη εβδομάδα. Για να βρεθούμε στο τουγκέδερ στα θερινά ανάκτορα του οίκου μας, που έχουν, ήδη, υποδεχτεί την τρίτη γενιά.

- *Θάρθεις απ'το βράδυ;*

- *Ε! μάλλον*

Κάπως έτσι. Κι όσοι μαζεύονταν λίγοι ή πολλοί, αλλά ποτέ πάρα πολλοί, και πάντα αγαπημένοι, πάντα βολεύονταν. Στο που θα κοιμηθούν, πότε θα φάνε, τι θα φέρει ο καθένας, ακόμα και στο τι θα συνεισφέρει ο καθείς στη βαρκάδα. Πράγμα όχι και τόσο βολικό για το βαρκάρη. Αδιανόητο μέχρι πριν κάποια χρόνια. Ατυχώς, κοντά στο αναγκαίο στις μέρες μας.

Είτε τον πάγο και τα μπουρόπουλα, είτε το κάτι τις, είτε, ακόμα χειρότερα, τμήμα του κόστους των καυσίμων. Τι degadence! Τέλος πάντων.

Και να

η Παρασκευή, κατέφθασε το Talento. Κουνουργές, ασημόχαρο, λαμπερό και τόσο ευρύχωρο, ώστε να υποδεχτεί έως εννέα νομά συν τα μπαγκάζια τους. Αλλά αυτό που μέχρι το προηγούμενο Σ/Κ φάνταζε περισσότερο από πανευκολούρα, τώρα δεν κούμπωνε με τίποτα:

Η σ. Α. εδήλωσε αδυναμία ένεκα ανειλημμένων επαγγελματικών υποχρεώσεων.

- Στο είχα πεί, αλλά ποιος ξέρει που έχεις το μυαλό σου όταν σου μιλώ

Παρατήρησε θυμωμένα. Το κακό με τις συντρόφισσες, πέρα από το ότι σε αγαπούν, είναι ότι συχνά δίνουν περισσότερο σημασία στο τι θυμάσαι, από το τι ελπίζεις. Το χαρακτηρίζεις και σαν την μοίρα του έρωτα.

Ο ρ Γ. αντιμετωπίζει τα δικά του προβλήματα, τα οποία συντείνουν, τα μάλα, στο να προβάλουν το προβληματικό κομμάτι του χαρακτήρα του. Κι είναι αξιαγάπητος ο μπαγάσας. Του συχωρνάς σχεδόν τα πάντα.

Η ρ Ε. μπερδεμένη κι αυτή ανάμεσα στα καθήκοντα της εργαζομένης, της διαχειρίστριας και σε μια χρόνια συναισθηματική σύγχυση, εδήλωσε αδυναμία. Μα πώς να της κρατήσεις κακία, όταν μπορεί να σου δώσει την ψυχή της, σαν έχεις την όποια ανάγκη.

Ο Όου, στον οποίον ετηλεφώνησα κιόλας, ούτε απάντησε, μήτε κάλεσε αργότερα. Συγχωρείται όμως, ένεκα αδυνάτου μνήμης (ψάχνοντας για την Ντόρυ ένα πρά(γ)μα).

Για τους απογόνους ούτε συζήτηση. Σε άλλους ρυθμούς. Μόνον η τύχη θα τους φέρει σιμά. Κι εφέτος δεν πρέπει να εκφράζω κανένα παράπονο περί τούτου. Ήμουν τυχερός. Αντίθετα, πάλι επί τούτου, εκείνοι ίσως να αισθάνονται ολίγον άτυχοι.

Να λοιπόν ένα όχημα παρέας, έτοιμο να φορτωθεί με το κέφι και τις εξυπνάδες του καθένα, που πολύ το θέλαμε τα τελευταία πέντε Σαβατοκύριακα μα δεν το είχαμε, αλλά τώρα που προέκυψε, δεν μαζεύτηκε παρά μόνον ένας. Ο οδηγός. Μόνος. Μάλιστα.

Talento ανάμεσα στις ελιές. Talento ανάμεσα στα πεύκα

